
EXTRAS ÎN AVANPREMIERĂ

CHRISTOPHER
PAOLINI

CĂLĂTORI
PE O MARE
DE STELE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PAOLINI, CHRISTOPHER

Călători pe o mare de stele / Christopher Paolini. - București : RAO
Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-609-5

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CHRISTOPHER PAOLINI
To sleep in a sea of stars
Copyright © Christopher Paolini 2020
Toate drepturile rezervate

Design coperta: Lindy Martin, Faceout Studio
Ilustrații: Shutterstock, Getty Images și Stocksy

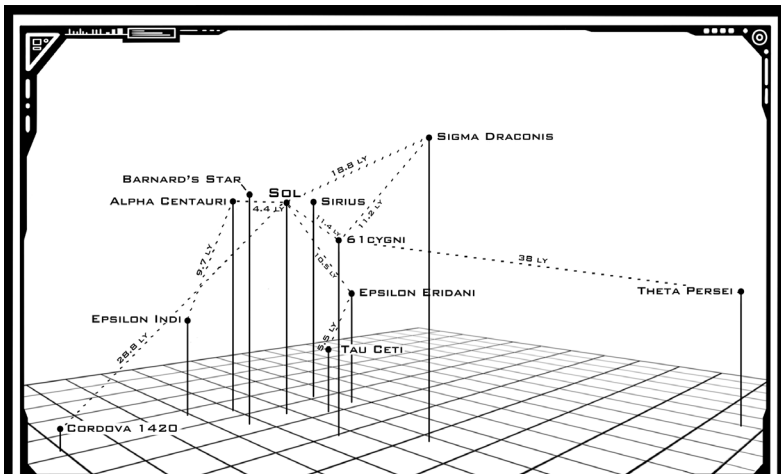
Călători pe o mare de stele
© RAO Distribuție, 2020
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc prin GRAAL SOFT

2021

ISBN 978-606-006-609-5

Ca întotdeauna, această carte este pentru familia mea,
precum și pentru oamenii de știință, inginerii și visătorii
care muncesc la construirea viitorului printre stele.

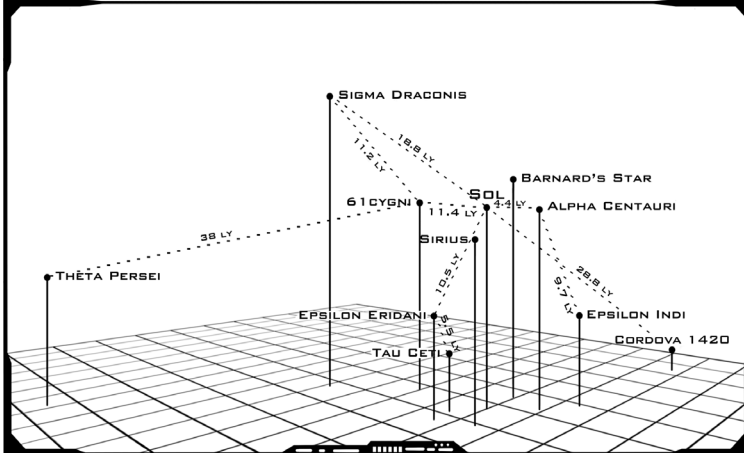

LIGA LUMILOR ALIATE

- SOL
- ALPHA CENTAURI
 - LUMEA LUI STEWART
- EPSILON ERIDANI
 - EIDOLON
- EPSILON INDI
 - WEYLAND

NEALIATE

- SIGMA DRACONIS
 - ADRASTEIA
- THETA PERSEI
 - TALOS VII
- CYGNI 61
 - RUSLAN
- CORDOVA 1420
- TAU CETI
 - SHIN-ZAR

PARTEA I

* * * * *

EXOGENESIS

*O, tu, din zeiță născută din linia marelui Anchises,
Porțile iadului sunt deschise noaptea și ziua;
Căderea-i netedă și calea-i ușoară,
Dar în întoarcere și în revederea cerului cel vesel
Se află sarcina și înfăptuirea cea măreață.*

– Eneida 6.126-129

Traducere în engleză de John Dryden

CAPITOLUL I

* * * * *

VIȘE

1.

Zeus, uriașul din gaz portocaliu, atârna deasupra orizontului, mare și greoi, aruncând o lumină scăzută, rumenă. În jurul lui strălucea un câmp de stele, luminos pe fondul spațiului negru, în timp ce sub privirea fără pleoape a uriașului se întindea o pustietate gri, presărată cu pietre.

O adunătură mică de clădiri se ridica pe întinderea altfel părăsită. Domuri, tuneluri și spații cu ferestre, un loc singuratic al căldurii și al vieții în mijlocul mediului extraterestru.

În interiorul laboratorului înghesuit al clădirii, Kira se chinuia să extragă secvențiatorul de gene din locul lui din perete. Dispozitivul nu era chiar atât de mare, dar era greu și nu reușea să-l apuce bine.

– La naiba, bombăni ea și își schimbă poziția.

Cea mai mare parte a echipamentului lor avea să rămână pe Adrasteia, luna de mărimea Pământului pe care o cercetaseră în ultimele patru luni. Cea mai mare parte a echipamentului lor, dar nu tot. Secvențiatorul de gene făcea parte din kitul de bază al unui xenobiolog, și unde mergea ea, venea și el. În plus, coloniștii care aveau să ajungă în scurt timp pe *Shakti-Uma-Sati* aveau să aibă modelele mai noi și mai bune, nu cel cumpărat dintr-un buget redus, de dimensiune potrivită pentru călătorii, pe care i-l dăduse compania.

Kira trase din nou. Degetele îi alunecară și rămase fără aer când marginile din metal îi tăiară palma. Îi dădu drumul și, după ce-și examină mâna, observă o dâră subțire de sânge care ieșea din piele.

Se încruntă și lovi cu putere secvențiatorul de gene. Nu o ajută cu nimic. Ținându-și pumnul strâns, se plimbă prin laborator, așteptând ca durerea să se mai calmeze.

În cea mai mare parte a timpului, rezistența dispozitivului nu ar fi deranjat-o. În cea mai mare parte a timpului. Însă azi, teama și oboseala întreceau rațiunea. Aveau să plece de dimineață, să se întoarcă la nava lor de transport, *Fidanza*, care se afla deja pe orbită, în jurul Adrei. Peste doar câteva zile, ea și restul oamenilor din echipa de cercetare de zece persoane aveau să intre în somnul criogenic și, când se trezeau pe *Cygni 61*, după 26 de zile, urmau să meargă fiecare pe drumul lui. Acela avea să fie ultimul moment când urma să îl mai vadă pe Alan pentru... nu știa pentru cât timp. Câteva luni, cel puțin. Dacă aveau ghinion, mai bine de un an.

Kira închise ochii și își lăsă capul pe spate. Oftă și oftatul i se transformă într-un mormăit. Nu conta de câte ori ea și Alan făcuseră deja acest dans, însă nu devenea mai ușor. Ba chiar dimpotrivă, iar ea ura acest lucru.

Se întâlniseră anul anterior pe un asteroid imens, pe care *Lap-sang Trading Corp.* avea de gând să-l exploateze. Alan conducea acolo o investigație geologică. Patru zile, atât petrecuseră împreună pe asteroid. Râsul lui Alan și părul lui arămiu și răvășit îi atrăseseră atenția, însă implicarea lui fusese cea care o impresionase pe Kira. Era priceput și nu-și pierdea cumpătul în situații de urgență.

La acel moment, Kira fusese singură de foarte mult timp, așa că era convinsă că nu va mai găsi niciodată pe cineva. Cu toate astea, ca printr-un miracol, Alan intrase în viața ei, iar acum avea pe cineva de care să aibă grijă. Pe cineva care ținea la ea. Continuaseră să vorbească, să-și trimită lungi mesaje holografice, de pe o stea pe alta, și, printr-o combinație de noroc și de manevre birocratice, reușiseră să fie trimiși împreună în aceleași locuri de câteva ori.

Nu era însă îndeajuns, pentru niciunul din ei.

În urmă cu două săptămâni, ceruseră corporației permisiunea să primească aceleași misiuni, fiind un cuplu, dar nu exista nicio garanție că cererea lor avea să fie aprobată. Lapsang Corp. se extindea în prea multe zone și avea prea multe proiecte, dar puțini angajați.

Dacă nu avea să le fie aprobată cererea, singurul mod în care puteau să locuiască împreună pe termen lung era să-și schimbe locurile de muncă, înlocuindu-le cu unele care nu necesitau atâtea călătorii. Kira era dispusă să facă asta, ba chiar verificase ofertele cu o săptămână în urmă, dar nu simțea că-i putea cere lui Alan să renunțe pentru ea la cariera lui în companie. Nu încă.

Între timp, tot ce puteau face era să aștepte verdictul corporației. Având în vedere cât de mult dura pentru ca mesajele să ajungă înapoi pe Alpha Centauri și cât de încet se mișca departamentul de HR, nu se așteptau la un răspuns mai devreme de sfârșitul lunii următoare. Iar până atunci, atât ea, cât și Alan aveau să fie deja trimiși în direcții diferite.

Era frustrant. Singura consolare a Kirei era Alan. El făcea să merite totul. Nu voia decât să fie cu el, fără să-și facă griji pentru alte nimicuri.

Își aminti de prima oară când el o luase în brațe și ce senzație minunată o străbătuse, caldă, de siguranță. Și se gândi la scrisoarea pe care el i-o scrisese după prima lor întâlnire, la toate lucrurile pline de vulnerabilitate, din suflet, pe care i le spusese. Nimeni nu mai făcuse vreodată un asemenea efort pentru ea... El însă avea mereu timp pentru ea. Mereu se purta frumos, prin gesturi mari și mici, ca de exemplu valiza personalizată pe care i-o făcuse pentru cipurile din laboratorul ei, înainte de călătoria sa în zona Arcticului.

Amintirile ar fi făcut-o pe Kira să zâmbească, doar că mâna o durea în continuare și nu putea uita ce urma să îi aducă dimineața.

– Haide, nemernicule, spuse ea și se îndreptă spre secvențiatorul de gene, de care trase cu toată forța ei.

Cu un scârțâit de protest, acesta se urni.

2.

În acea noapte, echipa se strânse în cantină ca să sărbătorească finalul misiunii. Kira nu avea chef de sărbătorit, dar tradiția era tradiție. Fie că mergea bine sau nu, încheierea unei expediții era o ocazie care merita marcată.

Își pusese o rochie verde, cu tiv auriu, și petrecuse o oră aranjându-și părul într-o cascadă de bucle în vârful capului. Nu era mare lucru, dar știa că Alan avea să aprecieze efortul. O făcea de fiecare dată.

Avusese dreptate. În clipa în care el o văzu pe coridorul din fața cabinei ei, fața i se lumină și o luă în brațe. Kira își îngropă fruntea în cămașa lui și spuse:

– Știi, nu trebuie să mergem.

– Știu, zise el, dar ar trebui să păstrăm aparențele. Apoi o sărută pe frunte.

Ea îi oferi un zâmbet forțat.

– Bine, ai câștigat.

– Așa te vreau.

Alan îi răspunse la zâmbet și îi aranjă o buclă după ureche.

Kira făcu la fel cu una dintre șuvițele lui. Mereu o uimea cât de deschis la culoare era părul lui în contrast cu pielea sa. Spre deosebire de restul oamenilor, Alan nu era niciodată bronzat, indiferent cât timp petrecea afară sau sub luminile cu spectru complet ale navei spațiale.

– Bine atunci, hai să facem asta, zise ea cu o voce joasă.

Cantina era plină când ajunseră. Ceilalți opt membri ai echipei de cercetare erau înghesuiți în jurul meselor înguste, în boxe se auzea îndrăgitul *scamrock* al lui Yugo, Marie-Élise împărțea căni pline cu puncti din castronul mare de pe dulap, iar Jenan dansa ca și cum ar fi băut deja un litru de alcool. Poate că asta se și întâmplase.

Kira îl strânse pe Alan de talie și încercă să afișeze o expresie fericită. Nu era momentul să se concentreze pe gânduri triste.

Nu era, dar nu se putea abține.

Seppo se îndreptă direct spre ei. Botanistul își prinsese părul într-un coc în vârful capului pentru evenimentul din acea seară, iar asta nu făcea decât să-i accentueze unghiurile feței osoase.

– Patru ore, zise el în timp ce se apropia. Băutura îi sări din cană în timp ce gesticula. Patru ore! Atât mi-a luat să-mi eliberez excavatorul.

– Îmi pare rău, Seppo, zise Alan, părând amuzat. Ți-am spus că nu aveam cum să ajungem acolo mai devreme.

– Aveam nisip în costum. Știi cât de incomod a fost? M-am zgâriat în mai multe locuri. Uite!

Își ridică partea de jos a cămășii, ca să le arate o linie roșie pe pielea de pe abdomen, unde cusătura costumului îl iritase.

– Uite cum facem, zise Kira. O să-ți cumpăr ceva de băut pe *Vyyborg* ca să mă revanșez pentru asta. Ce zici?

Seppo ridică o mână și arătă spre ea.

– Asta... ar fi o compensație acceptabilă. Dar gata cu nisipul!

– Gata cu nisipul, încuviință ea.

– Și tu, zise Seppo, în timp ce arătă spre Alan. Știi... tu.

După ce botanistul se îndepărtă, Kira îl privi pe Alan.

– Ce a fost asta?

Alan chicoti.

– Habar n-am, dar o să fie ciudat să nu îl mai am prin preajmă.

– Da.

După o rundă de băuturi și conversație, Kira se retrase înapoi în cameră și se rezemă de un perete din colț. Oricât de mult ar fi vrut să nu-l piardă pe Alan din nou, nu voia nici să-și ia rămas-bun de la restul echipei. Cele patru luni petrecute pe Adra îi transformaseră într-o familie. Una ciudată, neobișnuită, dar una la care ținea. Avea s-o doară să îi lase în urmă, și cu cât momentul se apropia, cu atât mai intens Kira își dădea seama cât de mult avea s-o doară.

Mai luă o gură din punciu cu aromă de portocală. Mai trecuse prin asta, Adra nu era prima potențială colonie pe care o trimisese

compania. După șapte ani petrecuți plimbându-se de pe o piatră afurisită pe alta, aproape jumătate din timp în somn criogenic, Kira începuse să simtă o dorință din ce în ce mai puternică pentru... prieteni. Familie. Companie.

Iar acum urma să lase toate astea în urmă. Din nou.

Și Alan simțea la fel. Vedea asta în ochii lui, în timp ce bărbatul se plimba prin cameră, vorbind cu membri ai echipei. Se gândi că poate și ceilalți erau triști, dar ascundeau acest lucru cu băutura, dansul și râsetele care erau prea ascuțite ca să fie sincere în întregime.

Kira bău ce îi mai rămăsese în pahar. Era momentul să îl umple din nou.

Muzica *scamrock* se auzea mai tare decât înainte. Era ceva de la Todash and the Boys, iar solistul urla: „Să evadeeeezi. Și nu e nimic la ușă. Hei, nu e nimic la ușă. Iubito, ce e bătaia aia de la ușă?“ Vocea îi ajunsese la un crescendo tremurat, tăios, care lăsa impresia că aveau să-i plesnească corzile vocale.

Kira se desprinsese de perete și urma s-o ia spre castronul cu puncti când îl văzu pe Mendoza, șeful expediției, îndreptându-se spre ea. Pentru el era ușor, doar avea o constituție puternică. Kira se întrebese deseori dacă bărbatul crescuse într-o colonie cu forțe gravitaționale mari, precum Shin-Zar. Mendoza însă negase acest lucru când îl întrebese. Spusese că era de undeva de pe un inel-habitat, de undeva de pe lângă Alpha Centauri. Nu era sigură că-l credea.

– Kira, trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, apropiindu-se.

– Ce e?

– Avem o problemă.

– Mereu există câte o problemă, pufni ea.

Mendoza ridică din umeri și își șterse fruntea cu o batistă pe care o scoase dintr-un buzunar al pantalonilor. Fruntea lui reflecta pete strălucitoare de la luminile colorate aranjate de-a lungul tavanului, iar sub brațe avea pete.

– Nu pot să spun că greșești, dar chestia asta trebuie rezolvată. Una dintre dronele din sud nu mai funcționează. Se pare c-a fost afectată de o furtună.

– Și? Trimite una nouă.

– Sunt mult prea departe și nu avem timp să printăm o înlocuitoare. Ultimul lucru pe care drona l-a detectat a fost un material organic de-a lungul coastei. Trebuie să fie verificat înainte să plecăm.

– Fii serios, chiar vrei să merg acolo mâine? Deja am catalogat fiecare microb de pe Adra.

O astfel de călătorie avea s-o coste dimineața petrecută cu Alan, iar Kira nu avea de gând să renunțe la timpul care le mai rămăsese.

Mendoza o fixă cu o privire ironică.

– Regulile sunt reguli, Kira. Nu putem risca să dea coloniștii peste ceva neplăcut. Ceva precum Năpasta. Nu vrei să ai asta pe conștiință. Chiar nu vrei.

Se duse să-și mai pună niște băutură și-și dădu seama că paharul îi era în continuare gol.

– Iisuse! Trimite-o pe Ivanova. Dronele sunt ale ei și poate să folosească un laborator cu cipuri la fel de bine ca mine. Sunt...

– O să te duci tu, zise Mendoza ferm. La ora șase și nu mai vreau să discutăm despre asta. Cumva, expresia lui se mai îmblânzi. Îmi pare rău, dar ești xenobiologul nostru, iar regulile...

– ...sunt reguli, rosti Kira. Da, da, o s-o fac, dar îți spun că nu merită. Mendoza o bătu pe umăr.

– Foarte bine, asta sper și eu.

Când plecă, un mesaj apăru în colțul interfeței Kirei.

<Hei, iubire, totul e în regulă? – Alan>

Kira subvocaliză răspunsul și scrisse:

<Da, totul e bine. A apărut doar o sarcină suplimentară, o să-ți povestesc mai târziu. – Kira>

Din partea opusă a camerei, bărbatul îi făcu un semn simpatic, iar Kira râse, deși nu voia asta. Apoi își fixă privirea pe castronul cu puncti și se îndreptă spre el. Avea nevoie disperată de încă un pahar.

Marie-Élise o interceptă lângă castron, mișcându-se cu grația studiată a unei foste dansatoare. Ca de obicei, gura îi era deschisă, de parcă ar fi urmat să se răsfrângă într-un zâmbet strâmb... sau

să arunce niște replici istețe și răutăcioase (iar Kira auzise destule de la ea). Era înaltă, chiar mai înaltă decât Kira cu un cap, datorită tocurilor negre și strălucitoare pe care le printase pentru petrecere.

– O să-mi fie dor de tine, *chérie*, spuse Marie-Élise, care se aplecă și o pupă pe Kira pe obraz.

– Și mie, zise Kira, care simțea cum i se înceteșează privirea.

După Alan, Marie-Élise devenise cea mai apropiată prietenă a ei din echipă. Petrecuseră împreună zile lungi pe teren, unde Kira studiasse microbii de pe Adrasteia, în timp ce Marie-Élise studiasse lacurile, râurile și depozitele de apă ascunse adânc în subteran.

– Hai, înveselește-te. O să-mi scrii, da? Vreau să aflu totul despre tine și Alan. Și eu o să-ți scriu. Bine?

– Da, promit.

În restul serii, Kira se strădui să uite viitorul. Dansă cu Marie-Élise. Glumi cu Jenan și se împunse cu Fizel. Pentru a mia oară, îl complimentă pe Yugo pentru felul în care gătea. Făcu skandenberg cu Mendoza și pierdu, apoi cântă un duet groaznic de fals împreună cu Ivanova. Și, de fiecare dată când avu ocazia, își ținu mâna în jurul taliei lui Alan. Chiar și când nu vorbeau și nu se uitau unul la celălalt, îl putea simți, iar atingerea lui o liniștea.

După ce bău destul punci, Kira se lăsă convinsă de ceilalți să-și scoată concertina. Apoi muzica se opri și toată lumea se adună în jurul ei. Cu Alan lângă ea și Marie-Élise lângă genunchiul său, Kira cântă o colecție de hituri spațiale. Și râseră, dansară și băură. Pentru o clipă, totul fu bine.

3.

Era trecut de miezul nopții și petrecerea era în toi când Alan îi făcu un semn. Kira înțelese și, fără niciun cuvânt, ieșiră din cantină.

Se sprijiniră unul de celălalt în timp ce înaintau prin clădire, atenți să nu-și verse cănila cu punci. Kira nu era obișnuită să vadă coridoarele atât de goale. În mod normal, erau înțesate de ecrane și

de grămezi de mostre, de provizii și de echipamente suplimentare, toate întinse de-a lungul pereților. Totul dispăruse însă acum. În ultima săptămână, ea și restul echipei goliseră locul, pregătindu-se pentru plecare... Dacă n-ar fi fost muzica din urma lor și luminile difuze de urgență de-a lungul podelei, baza ar fi părut abandonată.

Kira tremură și îl trase pe Alan mai aproape. Afară, vântul bătea cu putere, o mișcare stranie, care făcea acoperișul și pereții să scârțâie.

Când ajunseră la ușa grădinii hidroponice, Alan nu atinse butonul de deschidere, ci se uită la ea, cu zâmbetul pe buze.

– Ce e? îl întrebă.

– Nimic. Sunt doar recunoscător că sunt cu tine.

Apoi o sărută rapid pe buze.

Ea se ridică pentru un alt sărut, după ce tot acel punct îi stârnise o stare aparte, dar el râse. Se retrase și apăsă pe buton.

Ușa se deschise cu un zgomot puternic.

Aerul cald îi coplesii odată cu sunetul apei curgătoare și cu parfumul delicat al plantelor înflorite. Sera hidroponică era locul preferat al Kirei. Îi amintea de acasă, de rândurile lungi de sere în care își petrecuse timpul când era doar un copil pe planeta-colonie Weyland. În timpul expedițiilor lungi, precum cea de pe Adra, procedura standard era să își crească propria mâncare, parțial ca să testeze viabilitatea solului local, parțial ca să micșoreze cantitatea de provizii pe care le transportau. Însă, în cea mai mare parte, o făceau ca să întrerupă monotonia fatală a pachetelor de carne uscată și congelată pe care le trimitea compania.

A doua zi, Seppo avea să scoată plantele și să le pună în incinerator. Niciuna nu avea să supraviețuiască până când veneau coloniștii și nu era o practică bună să lase grămezi de material biologic într-un loc unde se puteau infiltra în mediu într-un mod necontrolat. Totuși, în acea seară, grădina hidroponică era în continuare plină de salată verde, de ridichi, de pătrunjel, de roșii, de dovlecei și de numeroase alte culturi pe care Seppo le experimentase pe Adra.

Dar asta nu era tot. Printre rânduri, Kira văzu șapte ghivece așezate în semicerc. În fiecare se înălța câte o tulpină lungă, subțire, având în vârf câte o floare violetă, delicată, care atârna sub propria greutate. Un ciorchine de stamine cu polen se întindea din fiecare floare, ca niște focuri de artificii, în timp ce stropi albi le decorau gâtul interior, catifelat.

„Constelații de la Miezul Noptii.“ Floarea ei preferată. Tatăl ei le crescuse odată și, chiar și cu talentul lui de horticultor, acestea îi făcuseră probleme. Erau temperamentale, predispuse să zgârie și să ardă, și nu tolerau nici măcar cel mai mic dezechilibru de nutrienți.

– Alan, zise ea, copleșită.

– Mi-am amintit că ai spus cât de mult îți plac, zise el.

– Dar... cum ai reușit să...

– Să le cresc? Alan zâmbi, încântat în mod evident de reacția ei. Seppo m-a ajutat, avea semințe. Le-am printat și apoi am petrecut ultimele trei săptămâni încercând să le împiedicăm să moară.

– Sunt minunate, zise Kira, care nu încercă să-și ascundă emoția din voce.

El o îmbrățișă.

– Foarte bine, zise el. Voiam să fac ceva special pentru tine înainte să...

„Înainte.“ Cuvântul o arse.

– Mulțumesc, rosti ea.

Se îndepărtă de el ca să examineze florile. Parfumul lor înțepător, foarte dulce, o lovi din plin, declanșând forța uimitoare a nostalgiei din copilărie.

– Mulțumesc, repetă ea, întorcându-se lângă Alan. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Își lipi buzele de ale lui și, pentru un lung moment, se sărutară.

– Vino aici, zise Alan când se opriră ca să respire.

Trase o pătură termoizolantă de sub unul dintre suporturile pentru cartofi și o întinse sub bolta formată de Constelațiile de la Miezul Noptii.

Se așezară acolo, îmbrățișați, și băură mai departe puncti.

Afară, imensitatea nocivă a lui Zeus încă atârna deasupra capetelor lor, fiind vizibilă prin domul de presiune transparent al grădinii hidroponice. Când ajunseseră pentru prima oară pe Adra, priveliștea gigantului gazos o umpluse pe Kira de teamă. Fiecare instinct din ea țipase că Zeus avea să cadă din cer și să îi strivească. Părea imposibil ca un obiect ceresc atât de mare să rămână suspendat, fără sprijin. Cu timpul însă, se obișnuie cu priveliștea, iar acum admira măreția uriașului. Nu avea nevoie de nimic în plus ca să atragă privirea.

„Înainte...” Kira tremură, fără să îi fie frig. Înainte să plece. Înainte ca ea și Alan să fie nevoiți să se despartă. Își folosiseră deja zilele de vacanță, iar compania nu avea să le dea decât câteva zile de pauză când ajungeau pe 61 Cygni.

– Hei, care e problema? întrebă Alan cu o voce înțelegătoare.

– Știi tu.

– Da.

– E din ce în ce mai greu. Credeam c-o să devină mai ușor cu timpul, dar...

Scutură din cap. Adra era a patra misiune în care erau trimiși amândoi și fusese de departe cea mai lungă perioadă petrecută împreună.

– Nu știu când o să te mai văd și... te iubesc, Alan. Faptul că trebuie să ne luăm rămas-bun la fiecare câteva luni e groaznic.

El o privi cu seriozitate, iar ochii lui căprui străluciră în lumina lui Zeus.

– Atunci, hai să nu facem asta.

Inima Kirei începu să bată cu putere, iar timpul păru să se oprească în loc. Se gândise cu groază la acel răspuns de luni întregi. Când își regăsi vocea, întrebă:

– Cum adică?

– Adică, hai să nu mai facem toată treaba asta, cu mutatul dintr-un loc în altul. Nici eu nu mai suport.

Expresia lui era atât de deschisă, atât de sinceră, încât Kira nu se putu abține și simți un fior de speranță. Doar nu...?

– Ce ar...

– Hai să ne înscriem pentru cușete pe *Shakti-Uma-Sati*.

Kira clipi.

– Drept coloniști, rosti ea.

El încuviință, nerăbdător.

– Da. Angajații companiei obțin aproape sigur locuri, iar Adra o să aibă nevoie de toți xenobiologii și de geologii pe care-i va putea primi.

Kira râse, însă apoi îi observă expresia de pe chip.

– Vorbești serios.

– Foarte.

– Vorbește băutura din tine.

Alan își puse o mână pe obrazul ei.

– Ba nu, Kira. Știu că ar fi o schimbare uriașă pentru amândoi, dar mai știu și că te-ai săturat să te tot plimbi de pe o piatră pe alta și nu mai vreau să aștept încă șase luni ca să te văd. Chiar nu vreau asta.

Ochii ei se umplură cu lacrimi.

– Nici eu nu vreau asta.

– Atunci, hai să n-o mai facem.

Kira râse pe jumătate și se uită la Zeus, în timp ce încerca să-și înțeleagă emoțiile. Ce sugera Alan era tot ce-și dorise vreodată și nu se așteptase să se întâmple atât de repede. Îl iubea pe Alan și, dacă asta însemna că aveau să fie împreună, atunci asta voia. Îl voia pe el.

Fidanza, scânteia luminoasă ca un meteorit, trecu pe deasupra lor, în orbita joasă dintre Adra și uriașul gazos. Kira își șterse lacrimile.

– Nu cred că șansele sunt atât de mari pe cât spui. Coloniile vor numai cupluri unite, știi asta.

– Da. Știu, rosti Alan.

Emoția incredibilă o făcu pe Kira să se sprijine de podea când Alan îngenunche în fața ei și scoase din buzunar o cutie mică din

lemn. O deschise, iar înăuntrul ei se afla un inel dintr-un metal gri, cu o piatră albastră-violetă, uimitoare prin strălucirea ei.

Alan înghiți, simțind cu un nod în gât.

– Kira Navárez.... m-ai întrebat odată ce vedeam printre stele. Ți-am spus că vedeam întrebări. Acum, te văd pe tine. Pe noi. Kira, îmi faci onoarea să-ți alături viața cu a mea? O să fii soția mea, așa cum și eu o să fiu soțul tău? O să...

– Da, zise ea, toate grijile ei pierzându-i-se în valul de căldură care o copleșise.

Îl sărută, la început tandru, apoi cu din ce în ce mai multă pasiune.

– Da, Alan J. Barnes. Da, o să mă căsătoresc cu tine. Da. De o mie de ori „da“.

Kira îl privi când îi puse inelul pe deget. Acesta era rece și greu, dar greutatea era una liniștitoare.

– Inelul e din fier, zise el încet. L-am rugat pe Jenan să-l extragă din minereul pe care i l-am adus. Fier, pentru că reprezintă oasele Adrasteiei. Piatra e taserit. Nu a fost ușor s-o găsec, dar știu cât de mult îți place.

Kira încuviință fără să vrea. Taseritul era unic, existând doar pe Adrasteia. Semăna cu benitoitul, doar că avea o culoare violetă mai intensă. Era de departe piatra ei preferată de pe planetă, dar era foarte rară. Alan căutase probabil foarte mult timp un exemplar atât de mare și de calitate.

Îi dădu șuvițele arămii la o parte de pe frunte și se uită în ochii lui frumoși și blânzi, întrebându-se cum de avusese atât de mult noroc. Cum de reușiseră să se găsească unul pe celălalt în toată galaxia?

– Te iubesc, șopti ea.

– Și eu te iubesc, răspunse el.

Apoi Kira râse, simțind că nu își mai poate controla sentimentele, și își șterse ochii. Inelul îi zgârie sprâncenele. Avea să dureze o vreme până să se obișnuiască cu prezența lui.

– La naiba, chiar o să facem asta?

– Da, zise Alan încrezător. Cu siguranță că o s-o facem.

– Foarte bine.

O trase mai aproape, lipindu-și corpul fierbinte de al ei. Kira reacționează cu la fel de multă dorință, ținându-se de el de parcă ar fi încercat să treacă dincolo de pielea și de carnea lui, până când ar fi devenit o singură persoană.

Împreună, se unduiră cu o grabă frenetică sub bolta din flori. Își sincroniză ritmul trupurilor, uitând cu totul de uriașul portocaliu din gaz care plutea deasupra lor, mare și amenințător.

CAPITOLUL II

* * * * *

RELICVARIU

1.

Kira apucă strâns brațele scaunului când nava suborbitală o luă în jos, coborând spre insula #302-01-0010, aflată pe coasta de vest a Legbei, principalul continent al emisferei sudice. Insula se întindea de-a lungul paralelei 52, într-un golf mare, păzit de mai multe recife din granit, și era ultima localizare cunoscută a dronei care se stricase.

O fâșie de foc acoperi partea din față a cabinei când nava trecu prin atmosfera rarefiată a Adrasteiei, la aproape șapte mii și jumătate de kilometri pe oră. Flăcările arătau de parcă ar fi fost la numai câțiva centimetri de fața Kirei, însă aceasta nu le simți căldura.

În jurul lor, nava se zgâlțâia și făcea zgomot. Kira închise ochii, dar flăcările continuă să salte și să se zbată în fața ei, strălucitoare ca întotdeauna.

– Daaaa! strigă Neghar lângă ea, iar Kira știa că aceasta zâmbea ca o maniacă.

Kira își scrâșni dinții. Era în perfectă siguranță în navă, aceasta fiind acoperită de un scut magnetic ce o proteja de infernul de afară. În cele patru luni petrecute pe această planetă și după sutele de zboruri, nu avusese nici măcar un accident. Geiger, pseudo-inteligența care pilota naveta, avea un palmares aproape impecabil. Singura dată când nu funcționase bine fusese când un căpitan plin de el încercase să optimizeze o traiectorie primită și, ca urmare, își omorâse întregul echipaj. În ciuda recordului impresionant, Kira

încă ura să reentre în atmosferă. Zgomotul și zgâlțâitul îi dădeau impresia că naveta urma să se rupă în două și nimic nu o putea convinge că asta nu avea să se întâmple.

În plus, mahmureala nu o ajuta deloc în situația de față. Luase o pastilă înainte să plece din cabina lui Alan, lăsându-l pe acesta acolo, dar nu își făcuse încă efectul. Era doar vina ei. Ar fi trebuit să fie mai atentă. Fusese conștientă de asta, dar noaptea anterioară alesese să dea frâu emoțiilor.

Opri transmisia camerelor de înregistrare ale navetei și se concentră pe respirație.

„O să ne căsătorim!“ Încă nu i se părea real. Petrecuse toată dimineața cu un zâmbet prostesc lipit pe față. Mai mult ca sigur că arăta ca o idioată. Își atinse pieptul și inelul de la Alan, aflat sub costumul de zbor. Nu le spusese încă și celorlalți, așa că, pentru moment, își pusese inelul pe un lanț, dar aveau de gând să facă anunțul în acea seară. Kira abia aștepta să vadă reacțiile tuturor, chiar dacă vestea nu avea să fie o mare surpriză.

Odată ce aveau să ajungă pe *Fidanza*, aveau să-l roage pe căpitanul Ravenna să oficializeze totul. Și atunci Alan avea să fie al ei, iar ea a lui. Apoi puteau să înceapă să-și contruiască viitorul împreună.

O căsătorie. Schimbarea locurilor de muncă. Stabilirea pe o singură planetă. O familie doar a ei. Contribuția la construirea unei noi colonii. Așa cum spusese Alan, avea să fie o schimbare imensă, dar Kira se simțea pregătită pentru ea. Mai mult decât pregătită. Era viața la care sperase mereu, dar care, pe măsură ce trecuseră anii, păruse din ce în ce mai greu de realizat.

După ce făcuseră dragoste, rămăseseră trei ore întregi, vorbind. Discutaseră despre cele mai bune locuri unde să se stabilească pe Adrasteia, cronologia planului de terraformare și toate activitățile posibile pe lună și în afara ei. Alan îi dăduse detalii despre casa pe care voia s-o construiască.

– ...și trebuie să aibă o cadă destul de mare, nu ca dușurile astea mici de aici.

Iar Kira îl ascultase, emoționată de pasiunea lui. La rândul ei, îi spusese că voia sere precum cele de pe Weyland și amândoi căzuseră de acord că, orice ar fi făcut, avea să fie mai reușit dacă făceau asta împreună.

Singurul regret al Kirei era că băuse prea mult. Tot ce se întâmplase după cererea în căsătorie a lui Alan era învăluit în ceață.

Kira accesă înregistrările din noaptea anterioară. Îl văzu pe Alan ingenunchind din nou în fața ei și îl auzi spunând:

– Și eu te iubesc.

Apoi o luase în brațe. Când îi fuseseră instalate implanturile, în copilărie, părinții ei nu plățiseră un sistem care să permită o înregistrare a tuturor simțurilor, așa că nu capta atingerea, gustul și mirosul, deoarece părinții consideraseră că era o extravagantă inutilă. Pentru prima oară, Kira își dori ca aceștia să nu fi fost atât de practici. Voia să simtă ce simțise în acea noapte. Voia să simtă acel lucru pentru tot restul vieții.

Odată ce se întorceau la stația Vvyborg, se hotărî că-și va folosi prima ca să-și instaleze actualizările necesare. Amintiri precum cele de ieri erau prea prețioase ca să fie pierdute, iar ea era hotărâtă să nu mai piardă niciuna.

Cât despre familia ei de pe Weyland... Zâmbetul Kirei păli puțin. Nu aveau să fie fericiți că va locui atât de departe de casă, dar Kira știa că vor înțelege. Doar părinții ei făcuseră ceva asemănător și emigraseră de pe Lumea lui Stewart pe lângă Alpha Centauri înainte ca ea să se nască. Iar tatăl ei vorbea mereu despre cum scopul măreț al omenirii era să se răspândească printre stele. Îi susținuseră decizia de a deveni xenobiolog, iar Kira știa că aveau să-i susțină și decizia de acum.

Reveni în prezent și deschise cel mai recent videoclip sosit de pe Weyland. Se uitase deja de două ori la el de când îl primise, în urmă cu o lună, dar în acel moment simți o dorință arzătoare să-și vadă din nou prietenii și familia.

Apărură părinții ei, așa cum știa că o să se întâmple, așezați la stația de lucru a tatălui ei. Era dimineața devreme, iar lumina

intra prin ferestrele cu vedere spre vest. În depărtare, munții erau o siluetă zimțată întinsă de-a lungul orizontului, aproape pierdută în nori.

– Kira! spuse tatăl ei, care era aproape neschimbat; mama ei avea o tunsoare nouă și îi zâmbi timid. Felicitări pentru că ai ajuns la capătul cercetării. Cum te distrezi în ultimele zile pe Adra? Ai găsit ceva interesant în regiunea lacului despre care ne-ai povestit?

– A fost frig aici, zise mama ei. De dimineață era gheață pe jos. Tatăl ei zâmbi.

– Din fericire, energia geotermală funcționează.

– Pentru moment, spuse mama ei.

– Pentru moment. În afară de asta, nu avem alte vești. Familia Hensen a venit la cină seara trecută și....

Apoi ușa de la camera biroului se deschise brusc și Isthah intra în cadru, îmbrăcată în cămașa ei obișnuită de noapte, cu o cană de ceai în mână.

– Neață, surioară!

Kira zâmbi când se uită la ei, vorbind despre ce făcuseră în așezare și despre activitățile lor de zi cu zi: probleme cu roboții agricoli care îngrijeau recoltele, serialele la care se uitaseră, detaliile despre ultimul lot de plante eliberate în ecosistemul planetei. Și tot așa.

Apoi îi urară călătorii plăcute și videoclipul se termină. Ultimul cadru era cu tatăl ei, înghețat în timp ce îi făcea cu mâna, iar fața mamei ei era într-un unghi ciudat, în timp ce-i spunea „...iubesc“.

– Vă iubesc, șopti Kira, apoi oftă.

Când reușise să-i viziteze ultima oară? În urmă cu doi ani? Trei? Cel puțin. Trecuse mult prea mult timp de atunci. Distanțele și călătoriile nu ușurau situația.

Îi era dor de casă, dar asta nu înseamnă că ar fi fost mulțumită să rămână pe Weyland. Fusese nevoită să tragă de ea, să se întindă dincolo de normal și de banal. Și asta și făcuse. Timp de șapte ani, călătorise prin toate cotloanele spațiului. Se săturase însă să fie singură și să se plimbe de pe o navă spațială pe alta. Era pregătită

pentru o provocare nouă, una care echilibra familiarul cu tot ce era străin, și siguranța cu tot ce era ieșit din comun.

Se gândea că acolo, pe Adra, împreună cu Alan, avea să găsească acest echilibru.

2.

La jumătatea reintrării, turbulențele începură să se mai liniștească, iar interfața EM dispăru odată cu straturile de plasmă. Rânduri de text galben apărură în colțul de sus al vederii Kirei, în timp ce linia de comunicație cu sediul deveni activă din nou.

Se uită prin mesaje, ca să ajungă la zi cu restul echipei de cercetare. Fizel, doctorul lor, era enervant, ca de obicei, dar, în afară de asta, nimic interesant.

O nouă fereastră apăru:

<Cum e zborul, iubito? – Alan>

Kira nu era pregătită pentru tandrețea subită pe care grija lui o trezi în ea. Zâmbi din nou în timp ce-și subvocaliză răspunsul.

<Nu sunt probleme aici. La tine? – Kira>

<Strâng ce a mai rămas. E cu adevărat captivant. Vrei să strâng și ce e în cabina ta? – Alan>

Kira zâmbi.

<Mulțumesc, dar o să mă ocup eu de asta când mă întorc. – Kira>

<Bine... Uite, de dimineață nu am avut ocazia să vorbim și voiam să mă asigur că ești în continuare de acord cu tot ce s-a întâmplat aseară. – Alan>

<Adică dacă încă mai vreau să mă căsătoresc cu tine și să ne stabilim aici, pe Adra? – Kira>

Apoi îi mai trimise un mesaj, înainte ca el să poată răspunde:

<Da. Răspunsul meu e în continuare „da“. – Kira>

<Bine. – Alan>

<Dar tu? Încă mai ești de acord cu asta? – Kira>

Simți un fior de emoție când trimise mesajul.

Răspunsul lui veni rapid.

<Absolut. Voiam doar să mă asigur că ești bine. – Alan>

Kira se emoționează.

<Sunt mai mult decât bine. Și apreciez faptul că ți-ai făcut timp ca să verifici. – Kira>

<Mereu, iubito. Sau ar fi mai bine să spun... logodnico?
– Alan>

Kira scoase un sunet de încântare, care ieși însă mai tremurat decât intenționase.

– E totul în regulă? întrebă Neghar, iar Kira îi simți privirea ațintită asupra ei.

– Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Ea și Alan continuară să vorbească până când se activară retro-rachetele, care o făcură din nou conștientă de împrejurimile ei.

<Trebuie să închid. Urmează să aterizăm. Ne auzim mai târziu. – Kira>

<Bine. Distracție plăcută. ;-)- Alan>

<Siiiigur. – Kira>

Apoi Geiger îi șopti:

– Aterizăm în zece... nouă... opt... șapte...

Vocea lui era calmă și lipsită de emoții, cu urma unui accent cult de Magellan. Se gândi la el ca la un om numit Heinlein. Vorbea ca și cum l-ar fi chemat Heinlein, dacă ar fi fost o persoană. În carne și oase adică. Dacă ar fi avut un trup.

Aterizară destul de brusc, iar asta îi provocă un nod în stomac și îi făcu inima să bată cu putere. Nava spațială se înclină câteva grade spre stânga în timp ce se cufundă în noroi.

– Să nu stai prea mult, da? zise Neghar, desfăcându-și centura.

Totul la ea era aranjat și compact, de la trăsăturile bine sculptate și faldurile costumului până la cozile împletite care formau o fâșie lată pe capul ei. Pe rever purta un ac auriu, mereu prezent: o amin-tire în cinstea colegilor pierduți în misiune.

– Yugo spune că gătește o porție nouă de rulouri cu scortîșoară ca gustare specială înainte de plecare. Dacă nu ne grăbim, vor dispărea toate până ajungem acolo.

Kira își desfăcu și ea centura.

– Nu o să stau mult.

– Ai face bine să nu stai, dragă. Aș putea omori pe cineva pentru rulourile alea.

Mirosul stătut de aer reprocessat o lovi pe Kira când își puse casca. Atmosfera de pe Adrasteia era destul de densă încât să poată respira, dar te ucidea dacă încercai s-o faci. Nu era destul oxigen. Nu încă, iar schimbarea acestui lucru avea să dureze câteva decenii. Lipsa oxigenului însemna și că Adra nu avea strat de ozon. Toți cei care se aventurau afară trebuiau să fie protejați complet împotriva razelor ultraviolete și a altor forme de radiație. Altfel, riscau să aibă parte de cea mai groaznică arsură din viața lor.

„Măcar temperatura e suportabilă“, se gândi Kira.

Nu trebuia să dea drumul la căldură în costum.

Se urcă în sasu îngust și închise în urma ei trapa interioară. Aceasta scoate un zgomot metalic.

– Schimbul de atmosferă a fost inițializat. Te rugăm să aștepti, îi șopti Geiger în ureche.

Un indicator deveni verde. Kira întoarse roata din centrul trapei exterioare, apoi împinse. Sigiliul se rupse cu zgomot, iar lumina roșie de pe cerul Adrasteiei umplu sasu.

Insula era o adunătură groaznică de pietre și de pământ de culoarea ruginii, destul de mare încât Kira nu putea să vadă prea departe, ci doar până la coasta din apropiere. Dincolo de marginea terenului era o întindere de apă gri, ca un cearșaf din plumb, vâr-furile valurilor fiind evidențiate de lumina roșiatică a cerului fără nori. Un ocean de otravă, plin de cadmiu, de mercur și de cupru.

Kira sări și închise trapa în urma ei. Se încruntă când studie datele telemetrice de la drona căzută. Materialul organic pe care-l detectase nu era lângă apă, așa cum se așteptase, ci în vârful unui deal lătăreț, aflat la câteva sute de metri spre sud.

„Atunci, fie“, își spuse. Înaintă pe pământul fracturat, călcând cu grijă. În tot acest timp, blocuri de text apăreau în fața ei, oferind informații despre compoziția chimică, temperatura locală, densitatea, vârsta aproximativă și radioactivitatea din diferite zone ale peisajului. Scannerul de pe cureaua ei trimitea informații în interfață, în timp ce le transmitea înapoi spre nava spațială.

Kira revizui textul, dar nu găsi nimic nou. De câteva ori, se simți obligată să ia mostre de pământ, dar rezultatele erau plictisitoare: minerale, urme de compuși organici și preorganici și câteva bacterii anaerobe.

În vârful dealului dădu peste o întindere plată de pietre, cu o adâncitură provenită de la ultima glaciațiune planetară. Un petic de bacterii portocalii, ca niște licheni, acoperea o mare parte din piatră. Kira recunoscuse din prima specia, *B. loomisii*, dar luă totuși o mostră, ca să fie sigură.

Din punct de vedere biologic, nu prea erau lucruri interesante pe Adrasteia. Cea mai notabilă descoperire a ei fusese o bacterie mîncătoare de metan, aflată sub calota glaciară arctică. Bacteria avea în pereții celulari o structură lipidă oarecum neobișnuită. Dar atâta tot. Bineînțeles că avea să scrie o recenzie a biomului Adrasteiei și, dacă avea noroc, avea s-o publice în câteva periodice obscure, dar nu era ceva care să facă prea multe valuri.

Cu toate astea, absența unor forme de viață mai dezvoltate era un plus când venea vorba de terraformare: luna era un bulgăre de argilă perfect pentru remodelare, așa cum voiau compania și coloniștii. Spre deosebire de Eidolon, frumoasa și fatala Eidolon, nu aveau să se lupte în mod constant cu flora și cu fauna indigenă.

În timp ce Kira aștepta ca laboratorul de cipuri să-și termine analiza, se îndreptă spre vârful dealului, ca să admire stâncile și oceanul metalic.

Se încruntă când își aminti cât de mult avea să dureze până vor putea să umple oceanele cu ceva mai mult decât cu alge și plancton, toate modificate genetic.

„Asta o să fie casa noastră.“ Era un gând dur, dar nu deprimant. Weyland nu era un loc mult mai prietenos, iar Kira își aminti de îmbunătățirile masive pe care le văzuse pe planetă pe parcursul copilăriei ei: o țărână odată pustie fusese transformată în pământ fertil, plante crescând peste toată întinderea cea verde, în continuă expansiune, abilitatea de te plimba afară pentru o perioadă limitată fără oxigen suplimentar. Era optimistă. Adrasteia era mai locuibilă decât 99 la sută din planetele galaxiei. După standardele astronomice, era analogul aproape perfect al Pământului, mai asemănătoare decât o planetă cu forțe gravitaționale mari, ca Shin-Zar, și chiar similară cu Venus, cu orașele ei plutitoare din nori.

Orice dificultăți prezenta Adrasteia, era dispusă să le înfrunte dacă asta însemna că ea și Alan puteau fi împreună.

„O să ne căsătorim!“ Kira zâmbi și își ridică brațele deasupra capului, cu degetele întinse, și se uită drept înainte, simțind că avea să explodeze. Simțea că totul era așa cum trebuia.

Un țiuit ascuțit îi răsună în ureche.

3.

Laboratorul de cipuri terminase de lucrat, iar Kira verifică rezultatele. Bacteria era *B. loomisii*, exact așa cum bănuise.

Kira oftă și îl opri. Mendoza avusese dreptate, era responsabilitatea lor să verifice creșterea, dar tot o considera o pierdere imensă de timp.

„Nu contează.“ Înapoi la sediu și la Alan, apoi puteau pleca împreună spre *Fidanza*.

Kira începu să coboare dealul, dar apoi, din curiozitate, se uită spre locul în care se prăbușise drona. Neghar identificase și marcase locul în timpul coborârii navei.

„Acolo.“ La un kilometru și jumătate de coastă, aproape de centrul insulei, văzu o cutie galbenă care se afla pe o bucată de pământ, aproape de...

– Hmmm...

O formațiune de stânci zimțate, în formă de stâlpi, ieșea din pământ într-un unghi ascuțit. În toate locurile pe care le vizitase Kira pe Adra, și fuseseră multe, nu mai văzuse așa ceva.

– Petra: selectează țintă vizuală. Analizează.

Sistemul ei răspunse. Un contur se luminează în jurul formațiunii, apoi lângă ea apăru o listă lungă de elemente. Kira își ridică sprâncenele. Nu era geolog, ca Alan, dar știa destule cât să-și dea seama cât de neobișnuit era ca toate aceste elemente să se găsească la un loc.

– Activează termoviziunea, zise ea.

Vizorul i se întunecă, iar lumea din jur deveni o pictură impresionistă în nuanțe de albastru, negru și, acolo unde pământul absorbea căldura soarelui, nuanțe șterse de roșu. Așa cum se aștepta, formațiunea se potrivea perfect cu temperatura ambientală.

<Hei, ia uită-te la asta. – Kira>

Și îi trimise rezultatele lui Alan.

Peste mai puțin de un minut:

<Ce naiba! Ești sigură că echipamentul funcționează?>

– Alan>

<Da. Ce crezi că este? – Kira>

<Nu știu. Poate fi o extruziune de lavă... Poți să o scanezi? Poate să iei câteva mostre? Pământ, pietre, orice e la îndemână. – Alan>

<Dacă vrei neapărat, da, dar e ceva de mers până acolo.>

– Kira>

<O să mă asigur că merită deranjul. – Alan>

<Mmm. Îmi place cum sună asta, iubitele. – Kira>

<Hei, ia vezi. – Alan>

Kira zâmbi și dezactivă vederea infraroșie în timp ce coborî dealul.

– Neghar, mă auzi?

Se auzi un zgomot și apoi:

– Ce s-a întâmplat?

– O să mai dureze în jur de jumătate de oră. Îmi pare rău.

– La naiba! Rulourile alea nu vor dura mai mult de...

– Știi. Trebuie să investighez ceva pentru Alan.

– Ce?

– Niște pietre care se află aproape de centrul insulei.

– O să renunți la rulouri cu scorișoară pentru ASTA?

– Îmi pare rău, dar știi cum e. În plus, nu am mai văzut niciodată asta.

Urmă un moment de tăcere.

– Bine, dar ai face bine să te grăbești, m-ai auzit?

– Recepționat, zise Kira, care chicoti și grăbi pasul.

Acolo unde îi permitea pământul accidentat, alerga și, peste zece minute, ajunse la aflorimentul aplecat. Era mai mare decât se așteptase.

Cel mai înalt punct avea șapte metri, iar baza formațiunii avea un diametru de 20 de metri. Era mai lată decât lungimea navei lor. Gruparea întreruptă de coloane, negre și fațetate, îi reaminti de bazalt, dar suprafața avea un luciu uleios, care semăna cu cel al cărbunelui sau al grafitului.

Ceva din înfățișarea stâncilor i se păru Kirei îngrijorător. Erau prea întunecate, prea dezolante, prea diferite de restul peisajului. O spirală în ruină, singură, în mijlocul unei pustietăți de granit. Și, cu toate că știa că de vină era numai imaginația ei, o atmosferă greoaie părea să înconjoare aflorimentul, ca o vibrație joasă, destul de puternică încât să enerveze. Dacă ar fi fost o pisică, Kira era sigură că s-ar fi înfoiat toată.

Se încruntă și-și scărpină brațele.

Nu părea să fi fost o erupție vulcanică în zonă. Atunci, să fi fost un meteorit? Nici asta nu avea sens. Nu exista niciun perete distrus de rocă sau vreun crater.